

Nr 278.

Av herr Swedberg m. fl., om statspension till professor emeritus
K. B. Westman.

Den 21 februari 1930 utnämnde Kungl. Maj:t docenten K. B. Westman till innehavare av en personlig professur i missionshistoria och ostasiatisk religionshistoria vid Uppsala universitet. Redan tidigare hade Westman såsom förordnad att uppehålla professuren i kyrkohistoria under åren 1918—20 föreläst i missionshistoriska ämnen.

Efter aderton års ordinarie tjänst som professor avgick Westman den 1 april 1948, då professuren i denna form upphörde.

Den westmanska professuren har hela tiden ekonomiserats av för detta ändamål insamlade fondmedel samt direkta bidrag från missionssällskapen. Detsamma gäller hittills utbetalade medel för professor Westmans pensionering.

Följande skäl synes oss tala för att professor Westman i likhet med innehavare av personliga professurer, avlönade med statsmedel, erhåller statspension:

1. När denna professur inrättades, var tiden synbarligen icke mogen för ett statligt övertagande av ansvaret för en missionsprofessur. Icke minst genom professor Westmans akademiska lärargärning har förutsättningar skapats för en ny uppskattning av denna forskningsgren, vilket också bevisas av Kungl. Maj:ts beslut att år 1948 upptaga ämnet missionshistoria i den nya statliga kyrkohistorieprofessuren vid Uppsala universitet, som nu beklädes av professor Bengt Sundkler. Till de nya betingelserna hör också det faktum, att världsmissionen alltmera allmänt betraktas såsom en av de för världsfred och folkgemenskap mest betydelsefulla faktorerna.

2. Professor Westmans verksamhet har i hög grad bidragit till det vetenskapliga klarläggandet av missionens mål och medel, vilket gör honom förtjänt av att ur samhällets synpunkt jämföras med andra innehavare av akademiska lärostolar.

3. Genom det förtroende professor Westman och hans verk åtnjuter i den internationella missionsvärlden har hans insats på detta område också betytt en heder för Sverige.

4. Det måste betraktas såsom en gård av billighet och rättvisa, att den pension, som tillkommer en förtjänt akademisk lärare även inom detta område, utgår av statsmedel och icke såsom nu genom sammanskott av räntemedel och anslag från missionssällskapen. Det förtjänar i detta

sammanhang anföras, att de svenska missionssällskapen genom stora uppoffringar möjliggjort upptagandet av en akademisk undervisning, vars betydelse statsmakterna erkänt och understrukit genom inrättandet av en ny statlig professur, som även innefattar ämnet missionshistoria. Ett bifall till vår motion betyder samtidigt ett erkännande av en internationellt erkänd lärargärning och ett understrykande av att missionsorganisationernas initiativ är förtjänt av det allmännas stöd.

På grund av vad ovan anförts hemställes,

att riksdagen måtte besluta att statspension må utgå till professor emeritus K. B. Westman till det belopp utskottet må anse skäligt.

Stockholm den 27 januari 1953.

Ruben Swedberg.

Einar Rimmerfors.

*Filip Kristensson
i Osby.*

Harald Hallén.

Sigfrid Löfgren.

Olof Hammar.

Johan Ahlsten.

Yngve Hamrin.

*Axel Gustafsson,
Borås.*

Elis Håstad.

Carl Hoppe.

*Edvin Gustafsson
i Bogla.*

Wald. Svensson.

Ernst V. Staxäng.

*Rob. L. Jansson
i Aspeboda.*